



GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 13 stycznia 2022 r.

DOOŚ-WDŚZOO.420.12.2020.EW/MW/KN.36

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu wniosków: Agnieszki Kopiczko, Ireneusza Kopiczko, Kazimierza Iwanowskiego, Andrzeja Sidora, Marzanny Sidor, Michała Ćwikowskiego, Wiesława Hońko, Edwarda Świderskiego, Doroty Świderskiej, Wojciecha Lipińskiego i Jana Skarzyńskiego z dnia 3 maja 2021 r., oraz Krzysztofa Tarasiewicza i Jolanty Tarasiewicz z dnia 2 czerwca 2021 r., o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej decyzji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 14 kwietnia 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.12.2020.EW/MW.10, odmawiającej stwierdzenia nieważności decyzji GDOŚ z dnia 23 sierpnia 2018 r., znak: DOOŚ-DŚI.4231.6.2017.mko.74, uchylającej decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 3 sierpnia 2017 r., znak: WOOŚ-II.4231.1.2015.DK, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: *Budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi – gazociąg Rembelszczyzna – Granica RP* w części i w tym zakresie orzekającej co do istoty sprawy albo umarzającej postępowanie pierwszej instancji, a w pozostałym zakresie utrzymującej tę decyzję w mocy,

utrzymuję w mocy decyzję GDOŚ z dnia 14 kwietnia 2021 r.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2018 r. GDOŚ, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 Kpa w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania powyższej decyzji, tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, ze zm.), dalej jako ustawa ooś, uchylił ww. decyzję RDOŚ w Białymstoku z dnia 3 sierpnia 2017 r. w części i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy albo umorzył postępowanie pierwszej instancji, a w pozostałym zakresie utrzymał tę decyzję w mocy.

Po rozpatrzeniu wniosków z dnia 21 lutego 2020 r. o stwierdzenie nieważności decyzji własnej z dnia 23 sierpnia 2018 r. GDOŚ, decyzją z dnia 14 kwietnia 2021 r. odmówił stwierdzenia nieważności powyższej decyzji.

W dniu 5 maja 2021 r. (data nadania w placówce operatora pocztowego) osoby wymienione w osnowie niniejszego rozstrzygnięcia zwróciły się do GDOŚ z wnioskami o ponowne

rozpatrzenie przedmiotowej sprawy na podstawie art. 127 § 3 Kpa, żądając uchylenia decyzji z dnia 14 kwietnia 2021 r. Skarżący zarzucili naruszenie przepisów art. 156 § 1 Kpa, art. 5 ustawy dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2021 r. poz. 1836), dalej jako ustawa o inwestycjach w zakresie terminalu, a także przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.), dalej jako Kodeks cywilny, oraz przepisów Konstytucji RP. Wnioski zostały złożone z dochowaniem terminu określonego w art. 129 § 2 Kpa w związku z art. 127 § 3 Kpa.

Ponadto pismami z dnia 2 czerwca 2021 r. (nadanymi w dniu 4 czerwca 2021 r. w placówce operatora pocztowego) Krzysztof Tarasiewicz i Jolanta Tarasiewicz wnieśli do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi na decyzję z dnia 14 kwietnia 2021 r. Z uwagi na fakt, że inne osoby wniosły o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej tą decyzją, GDOŚ, na podstawie art. 54a § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej Ppsa, rozpoznał skargi z dnia 2 czerwca 2021 r. jako wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, o czym skarżący zostali zawiadomieni pismami z dnia 16 lipca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.12.2020. EW/MW/KN.24. Krzysztof Tarasiewicz i Jolanta Tarasiewicz zarzucili:

- naruszenie art. 7 Kpa, 77 § 1 Kpa i 80 Kpa, poprzez niewyjaśnienie stanu faktycznego sprawy;
- naruszenie art. 8 Kpa i 107 Kpa, poprzez nieprawidłowe uzasadnienie decyzji, naruszające zasadę zaufania do władzy publicznej;
- naruszenie art. 28 Kpa i 30 § 1 Kpa, poprzez wydanie rozstrzygnięcia na rzecz spółki prawa handlowego;
- naruszenie art. 79 ust. 1 ustawy ooś w związku z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy ooś, poprzez niezbadanie kwestii braku zapewnienia udziału społeczeństwa w postępowaniu;
- art. 38 pkt 2 lit. x w związku z art. 39 ust. 1 oraz art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu, poprzez błędne przyjęcie, iż przedsięwzięcie stanowi inwestycję celu publicznego.

W ocenie skarżących, powyższe świadczą o zaistnieniu przesłanek wymienionych w art. 156 § 1 pkt 2 i 4 Kpa, tj. o wydaniu decyzji z rażącym naruszeniem prawa oraz skierowaniu jej do podmiotu niebędącego stroną postępowania. Skargi Krzysztofa Tarasiewicza i Jolanty Tarasiewicz zostały złożone z dochowaniem terminu określonego w art. 53 § 1 Ppsa w związku z art. 54a § 1 Ppsa – kwestionowana decyzja została doręczona skarżącym w dniu 6 maja 2021 r.

Skarżącym przysługuje status stron postępowania, ze względu na posiadanie prawa własności do nieruchomości znajdujących się w miejscu realizacji i w zasięgu oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu

pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. Poprzez regulację przyjętą w art. 127 § 3 Kpa omawiany przepis stosuje się odpowiednio do wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Celem postępowania dotyczącego wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji jest przeprowadzenie weryfikacji decyzji pod kątem wystąpienia wad kwalifikowanych, wskazanych w art. 156 § 1 Kpa. Przesłanki te nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej, powinny być interpretowane w sposób ścisły, a ustalenie, że decyzja jest dotknięta wadą nieważności, musi być bezsporne. Wady te – co wymaga podkreślenia – muszą tkwić w samej decyzji i godzić w elementy stosunku prawnego, w jego przedmiot lub też w podstawę prawną, w wyniku czego dochodzi do nieprawidłowych skutków prawnych albo do prawnej bezskuteczności decyzji administracyjnej. W postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nie prowadzi się postępowania dowodowego. Sprawa nie toczy się w trybie zwykłym, gdzie dla uchylecia decyzji organu pierwszej instancji wystarczy stwierdzenie naruszenia prawa mającego wpływ na wynik rozstrzygnięcia. W związku z wynikającą z art. 16 Kpa zasadą trwałości decyzji ostatecznych, tego rodzaju rozstrzygnięcie może bowiem zostać uznane za nieważne jedynie z wyjątkowych, enumeratywnie wyliczonych ustawowo przyczyn (por. wyrok NSA z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt: I OSK 1396/18).

Ponownie rozpatrując sprawę, GDOŚ ustalił, że decyzja z dnia 23 sierpnia 2018 r. nie jest obciążona wadami wyliczonymi w art. 156 § 1 Kpa, uzasadniającymi stwierdzenie jej nieważności. Tym samym GDOŚ podziela ocenę stanu faktycznego i prawnego wyrażoną w decyzji własnej z dnia 14 kwietnia 2021 r.

Odnosząc się do zarzutów skarżących, zawartych w piśmie z dnia 3 maja 2021 r., organ odwoławczy zwraca uwagę, że w niniejszej sprawie przyjęty został prawidłowy tryb rozpatrzenia wniosków skarżących, tj. w ramach postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, o którym mowa w art. 157 Kpa. Nie mógł natomiast znaleźć zastosowania żaden z trybów wymienionych w przepisach działu VIII Kpa, ponieważ zgodnie z art. 221 Kpa, skargi i wnioski (o których mowa w dziale VIII Kpa) mogą być składane do: organów państwowych, organów jednostek samorządu terytorialnego, organów samorządowych jednostek organizacyjnych, a także organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej. Jak wskazuje się w doktrynie prawa i orzecznictwie sądów administracyjnych, w art. 2 Kpa postępowanie w sprawach skarg i wniosków zostało wyraźnie wyodrębnione od administracyjnego postępowania jurysdykcyjnego i nie kończy się ono także decyzją administracyjną. Nie jest dopuszczalne wniesienie skargi do sądu administracyjnego na czynności podejmowane przez organy w trybie przepisów działu VIII Kpa, postępowanie skargowo-wnioskowe nie podlega kognicji sądów administracyjnych, a skarga do sądu administracyjnego wniesiona w tym postępowaniu podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna (por. H. Knysiak-Sudyka [w:] H. Knysiak-Sudyka (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. II*, Warszawa 2019, art. 221; a także postanowienia NSA: z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt: II OSK 2692/11; z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. akt: I OSK 1340/11; z dnia 21 grudnia 2010 r., sygn. akt: II OSK 2389/10). W pismach kierowanych przez skarżących w przedmiotowej

sprawie jednoznacznie wskazano, że istotę żądania stanowi stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej o charakterze ostatecznym, co obligowało GDOŚ do wszczęcia i prowadzenia postępowania w trybie art. 157 Kpa.

GDOŚ nie zgadza się z tezą skarżących, że decyzja z dnia 23 sierpnia 2018 r. rażąco narusza art. 7 Kpa, art. 8 Kpa, art. 77 § 1 Kpa, art. 80 Kpa i art. 107 § 3 Kpa. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności – gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządne państwa. O rażącym naruszeniu prawa można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy proste zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one ze sobą w jawnej sprzeczności (por. wyrok NSA z dnia 16 marca 2021 r., sygn. akt: III OSK 281/21). Tego rodzaju sytuacja nie ma jednak miejsca w odniesieniu do kwestionowanej decyzji.

Odnosząc się do zarzutów skarżących, że w postępowaniu zmierzającym do wydania decyzji GDOŚ z dnia 23 sierpnia 2018 r. strony postępowania nie miały możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz zgłoszenia uwag i wniosków, należy zauważyć, że zarzut ten wskazuje na możliwość wystąpienia podstawy do wznowienia postępowania, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 Kpa, tj. wznowia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu. Mając na uwadze, że zakres postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji wyznacza przepis art. 156 § 1 Kpa, a tryb ten ma na celu usunięcie ściśle określonych tym przepisem nieprawidłowości, zaskarżona decyzja powinna być zbadana wyłącznie w zakresie wystąpienia przesłanek w nim wskazanych. Z tego też względu powyższy zarzut nie może być przedmiotem badania w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji (por. wyrok NSA z dnia 27 marca 2012 r., sygn. akt: II OSK 47/11), bowiem wykraczałoby to poza granice sprawy wyznaczone treścią art. 156 § 1 Kpa.

Odnosząc się natomiast do zarzutu niezapewnienia społeczeństwu udziału w postępowaniu należy wskazać, iż w każdej z gmin, przez którą przebiega projektowany gazociąg, a także w Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Białymstoku, Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie i Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Olsztynie upublicznione zostały obwieszczenia informujące społeczeństwo o możliwości zapoznania się z dokumentacją sprawy oraz o 21-dniowym terminie na złożenie uwag i wniosków. Ponadto GDOŚ zwraca uwagę, że instytucja „rokowań/konsultacji społecznych” nie została przewidziana w przepisach ustawy o oś (por. wyrok NSA z dnia 16 lutego 2021 r., sygn. akt: III OSK 3126/21). Tym samym nieprzeprowadzenie „rokowań/konsultacji społecznych” nie stanowi naruszenia jakiegokolwiek przepisu prawa, który miał zastosowanie przy wydaniu decyzji z dnia 23 sierpnia 2018 r. Ponadto w decyzjach: RDOŚ w Białymstoku z dnia 3 sierpnia 2017 r., a także GDOŚ z dnia 23 sierpnia 2018 r. organy odniosły się do uwag złożonych przez strony postępowania i społeczeństwo w toku postępowania. Osoby wnoszące o stwierdzenie nieważności powyższych decyzji miały możliwość wzięcia udziału w toczącym się postępowaniu, a co więcej – niektóre z nich z takiej możliwości

⁴ skorzystały. Nie sposób zatem zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 79 ust. 1 w związku z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy ooś.

GDOŚ nie przychyliła się również do argumentacji zawartej w skargach z dnia 2 czerwca 2021 r., że uzasadnienie decyzji z dnia 23 sierpnia 2018 r. narusza zasady określone w art. 8 i 107 Kpa. Ponownie rozpatrując sprawę, organ odwoławczy ocenia, że uzasadnienie to zawierało wymagane elementy zgodnie z dyspozycją art. 107 § 3 Kpa, tj.: wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a także wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Poza tym GDOŚ nie podziela argumentacji odnośnie do naruszenia zasad wyrażonych w art. 8 Kpa. W doktrynie prawa uzasadnia się, że naruszenie art. 8 Kpa następuje m.in. w sytuacji, gdy w toku postępowania administracyjnego, w którym występują sprzeczne interesy stron *organy prowadzące postępowanie, bez wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, uwzględniają tylko jeden z wchodzących w grę interesów, nie ustosunkowując się do zgłaszanych w toku postępowania twierdzeń i wniosków stron reprezentujących inne interesy* (por. H. Knysiak-Sudyka [w:] H. Knysiak-Sudyka (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. II*. Warszawa, 2019, art. 8, teza 5; wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 września 2007 r., sygn. akt: VI SA/Wa 705/07). Tego rodzaju sytuacja nie miała jednak miejsca w przedmiotowej sprawie, o czym świadczy treść uzasadnienia kwestionowanej decyzji, szeroko ustosunkowująca się do zarzutów podnoszonych przez skarżących.

Odnosząc się do podniesionych przez strony postępowania zarzutów naruszenia przepisów Kodeksu cywilnego i Konstytucji RP w zakresie ochrony prawa własności prywatnej, należy zaznaczyć, że ani kwestionowana decyzja GDOŚ z dnia 23 sierpnia 2018 r., ani również poprzedzająca ją decyzja RDOŚ w Białymstoku z dnia 3 sierpnia 2017 r., nie powodują „bezprawnego zawłaszczenia nieruchomości”, co zostało zarzucone w pismach z dnia 3 maja 2021 r. Zagadnienie naruszenia prawa własności nie należy do kategorii spraw, które mogą być rozstrzygane w ramach postępowania zmierzającego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a tym bardziej nie stanowi też przesłanki do stwierdzenia nieważności takiego rozstrzygnięcia. Jak wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych: *W postępowaniu w przedmiocie wydania decyzji środowiskowej organ bada wyłącznie okoliczności wynikające z przepisów prawa powszechnie obowiązującego i jedynie w tym zakresie posiada kompetencje do rozpatrzenia sprawy. Celem tego postępowania jest określenie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację wnioskowanego przedsięwzięcia, a nie ocena, czy i jak działania inwestora wpłyną na wartość nieruchomości sąsiednich, tym bardziej, że decyzja środowiskowa nie przesądza jeszcze o lokalizacji takiej inwestycji* (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt: II SA/Po 513/17). Tego rodzaju zarzuty skarżący mogą formułować na drodze roszczeń cywilnoprawnych i dochodzić w drodze powództwa przed sądem powszechnym.

Z powyższych względów zarzut, że decyzja GDOŚ z dnia 23 sierpnia 2018 r. została wydana z rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, należy uznać za nietrafiony.

Nie sposób również podzielić zarzutów skarżących odnośnie do naruszenia art. 156 § 1 pkt 4 Kpa, poprzez skierowanie decyzji do osoby niebędącej stroną w sprawie. Zgodnie z przywołanym przez skarżących art. 28 Kpa stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Ponadto w świetle art. 73 ust. 1 ustawy o oś postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Zwrócić należy również uwagę na art. 38 pkt 2 lit. x ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu, który wprost wskazuje GAZ-SYSTEM S.A. jako podmiot realizujący przedmiotową inwestycję. Nie ulega zatem wątpliwości, że GAZ-SYSTEM S.A., jako jednostka wnioskująca o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, stanowi podmiot żądający czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek, o którym mowa w art. 28 Kpa. Tym samym Spółce przysługiwał przymiot strony w postępowaniu zakończonym decyzją. Przywołany zarzut Krzysztofa Tarasiewicza i Jolanty Tarasiewicz jest zatem bezzasadny.

Komentując zarzut skarżących, iż określenie omawianego przedsięwzięcia jako „inwestycji celu publicznego” jest bezpodstawne (str. 19 skarg z dnia 2 czerwca 2021 r.), organ odwoławczy wskazuje, że status ten wynika bezpośrednio z przepisu art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu, zgodnie z którym inwestycje w zakresie terminalu oraz inwestycje towarzyszące są celami publicznymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990, ze zm.). Omawiane przedsięwzięcie stanowi zaś „inwestycję towarzyszącą”, co wynika z art. 38 pkt 2 lit. x ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu. Przywołany argument jest zatem bezzasadny.

Organ II instancji ocenia również, że decyzja z dnia 23 sierpnia 2018 r. nie jest dotknięta także innymi wadami wymienionymi w art. 156 § 1 Kpa. Zagadnienia te zostały szczegółowo opisane w decyzji z dnia 14 kwietnia 2021 r. i GDOŚ w całości podtrzymuje zawarte tam ustalenia.

Rekapitulując, po ponownym rozpatrzeniu sprawy należy stwierdzić, że decyzja GDOŚ z dnia 23 sierpnia 2018 r. nie jest obciążona żadną spośród wad wymienionych art. 156 § 1 Kpa. Rozstrzygnięcie to nie zawiera zatem uchybień uzasadniających konieczność stwierdzenia jego nieważności. W konsekwencji brak jest podstaw do uchylenia decyzji GDOŚ z dnia 14 kwietnia 2021 r.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 § 1 Ppsa, służy skarga wnoszona na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji;
- wnoszący skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 230 Ppsa w związku z § 2 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł.

- Skarżący, co wynika z art. 239 Ppsa, może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- wnoszącemu skargę, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

 Generalny Dyrektor
Ochrony Środowiska
Andrzej Szwecha-Lewandowski

Otrzymują:

1. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A., ul. Mszczonowska 4, 02-337 Warszawa;
2. Agnieszka Kopiczko;
3. Ireneusz Kopiczko;
4. Kazimierz Iwanowski;
5. Andrzej Sidor;
6. Marzanna Sidor
7. Michał Ćwikowski;
8. Wiesław Hońko;
9. Edward Świdorski;
10. Dorota Świdorska;
11. Wojciech Lipiński;
12. Jan Skarżyński;
13. Krzysztof Tarasiewicz;
14. Jolanta Tarasiewicz;
15. pozostałe strony postępowania – na podstawie art. 49 § 1 Kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy ooś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Białymstoku
2. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie
3. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Olsztynie
4. Wójt Gminy Nieporęt
5. Burmistrz Miasta i Gminy Serock
6. Burmistrz Radzymina
7. Wójt Gminy Dąbrówka
8. Wójt Gminy Pokrzywnica
9. Wójt Gminy Winnica
10. Burmistrz Miasta Pułtusk
11. Wójt Gminy Szelków
12. Wójt Gminy Rzewnie
13. Wójt Gminy Różan
14. Wójt Gminy Młynarze
15. Wójt Gminy Olszewo-Borki
16. Prezydent Miasta Ostrołęka
17. Wójt Gminy Lelis
18. Wójt Gminy Prostki
19. Wójt Gminy Kalinowo
20. Wójt Gminy Zbójna
21. Wójt Gminy Mały Płock
22. Burmistrz Stawisk
23. Wójt Gminy Grabowo
24. Wójt Gminy Wąsosz
25. Burmistrz Szczuczyna
26. Wójt Gminy Grajewo
27. Burmistrz Rajgródu
28. Wójt Gminy Raczki
29. Wójt Gminy Bakalarzewo
30. Wójt Gminy Suwałki
31. Wójt Gminy Jeleniewo
32. Wójt Gminy Szypliszki
33. Wójt Gminy Puńsk
34. Wójt Gminy Sejny